

© JENNA EVANS WELCH ©

LOVE & GELATO

VACANȚĂ LA FLORENȚA

Traducere din limba engleză și note de
DANA POPESCU

Capitolul 1

CASA STRĂLUCITOARE IEȘEA ÎN EVIDENȚĂ DE LA depărtare, de parcă ar fi fost un far într-o mare de pietre funere. Și totuși, nu avea cum să fie *asta casa lui*, nu? Probabil că ne conformam doar unei tradiții ciudate italienești. *Nou-veniții trebuie mai întâi plimbați printr-un cimitir. În felul ăsta vor putea simți cultura locală.* Mda, probabil că despre asta era vorba.

Mi-am încleștat degetele în poală și-am simțit cum mi se lasă un ghem în stomac, pe măsură ce vedeam casa apropiindu-se din ce în ce mai mult. Era ca și cum l-aș fi văzut pe rechinul din „Fălci” făcându-și apariția din adâncurile oceanului. Ta-daam! Numai că nu eram în niciun film. Era adevărat. Și nu mă mai despărțea de ea decât o curbă. *Nu te panica. N-are cum să fie asta. Mama nu te-ar fi trimis să locuiești într-un cimitir. Te-ar fi avertizat dinainte. Ar fi...*

Bărbatul dădu semnal dreapta și am simți brusc cum tot aerul îmi dă buzna afară din plămâni. *Pur și simplu, nu mi-a spus.*

— E totul în regulă?

Howard — bănuiesc că ar trebui să-i spun tata — mă privea cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Probabil fiindcă tocmai scosesem un șuierat.

— Asta este...?

Cuvintele mi-au pierit de pe buze, așa că am fost nevoită să arăt cu degetul.

— Păi, mda, mi-a răspuns.

A ezitat o clipă, apoi a gesticulat cu mâna scoasă pe geam:

— Lina, tu nu ai știut? Nimic despre toate astea?

„Toate astea” nu se apropiau nicidecum de descrierea imensului cimitir scaldat în lumina lunii.

— Bunica mi-a spus că am să stau pe un teritoriu deținut de americani. Mi-a spus despre tine că ești curatorul unui memorial ridicat în cinstea celui de-al Doilea Război Mondial. N-am bănuț că...

Panica mi se scurgea prin vene precum un sirop fierbinte. Și totodată păream să nu fiu capabilă să-mi termin nici măcar o propoziție. *Respiră, Lina. Ai trecut deja cu succes prin ce a fost mai greu. Ai să supraviețuiești și acum.*

Bărbatul mi-a indicat ceva, undeva departe, spre cel mai îndepărtat capăt al proprietății:

— Memorialul e clădirea aia de acolo. Dar restul pământului este destinat mormintelor soldaților americani care au fost uciși în Italia, în timpul războiului.

— Dar nu asta e casa ta, nu? Aici doar muncești.

Nu mi-a răspuns. A intrat pe alee și am simțit cum îmi dispare și ultima speranță, odată cu lumina farurilor tocmai stinse. Nu era o simplă casă, era chiar *acasă*. De o parte și de alta a drumului erau mușcate roșii, iar pe verandă se afla un leagăn care se balansa înainte și înapoi de parcă atunci s-ar fi dat cineva jos din el. Dacă ai fi dat la o parte crucile care împânzeau câmpurile din jur, ai fi zis că era o casă normală dintr-un cartier de locuit. Numai că aici nu era niciun cartier normal.

Iar crucile alea nu arătau ca și cum ar fi avut de gând să dispară în curând. Sau vreodată.

— Au vrut să aibă pe cineva prezent în permanență aici, așa că prin anii șaiszeci au construit și o casă de locuit, spuse Howard scoțând cheile din contact și bătând nervos cu degetele pe volan. Îmi pare rău, Lina. Am crezut că știi. Nici nu-mi pot imagina ce îți trece acum prin cap.

— E un cimitir, am spus, cu vocea leșinată ca un ceai slab.

S-a întors și s-a uitat la mine fără să îmi întâlnească privirea.

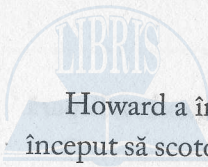
— Știu. Și ultimul lucru de care ai nevoie e ceva care să-ți amintească de lucrurile prin care ai trecut anul ăsta. Sper să descoperi și tu că locul ăsta este ușor de îndrăgit. E foarte liniștit și are o istorie interesantă. Mamei tale îi plăcea la nebunie. Iar eu, după ce am stat aici șaptesprezece ani, nu-mi imaginez că aș putea locui în altă parte.

Deși îi auzeam glasul încărcat de speranță, m-am prăbușit înapoi în scaunul mașinii, cu o mulțime de întrebări în cap. *Dacă îi plăcea atât de mult locul ăsta, de ce nu mi-a povestit niciodată de el? De ce nu a vorbit despre asta până când nu s-a îmbolnăvit? Și pentru numele a ce-i mai sfânt în lumea asta, ce a făcut-o să omită detaliul ăsta mic-micuț cum că tu îmi ești tată?*

Pentru câteva momente, Howard se arătă pătruns de tăcerea mea, după care deschise portiera:

— Hai înăuntru! Îți iau eu valiza.

Cu cei doi metri impunători în înălțime, Howard s-a dus în spatele mașinii, iar eu m-am aplecat să-l văd mai bine în oglinda laterală. Bunica mea fusese cea care-mi umpluse golurile cu informații. *E tatăl tău, de asta a vrut să mergi să locuiești cu el.* Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doar că ar fi fost normal ca mama să-mi fi menționat măcar în treacăt identitatea adevărată a bunului și vechiului amic Howard.

Howard a închis portbagajul, iar eu m-am îndreptat și-am început să scotocesc prin rucsac, încercând să mai trag de timp câteva secunde. Lina, *pune-ți mintea la contribuție! Ești singură într-o țară străină, un uriaș nebun se dă drept taică-tău, iar noul tău cămin ar putea fi folosit ca locație pentru următorul film despre o apocalipsă cu zombie. Fă ceva, nu mai sta!*

Dar ce? M-aș fi putut lupta cu Howard să-i iau cheile de la mașină, altă idee nu-mi venea cum să fac să nu intru în casa aia. Într-un târziu, mi-am desfăcut centura și l-am urmat spre ușa de la intrare.

Înăuntru casa arăta agresiv de normal — ca și cum ar fi vrut să compenseze faptul că era amplasată acolo unde era. Howard îmi lăsă valiza în holul de la intrare și am pășit împreună într-un living în care tronau două fotolii capitonate și o canapea de piele. Pe pereți erau etalate câteva postere retro de călătorie și mirosea de parcă totul ar fi fost îmbibat în ceapă și usturoi. Într-un sens bun, însă. Desigur.

— Bine ai venit acasă, a rostit Howard aprinzând lumina.

Un atac nou de panică mă cuprinsese, iar el se cutremură când îmi văzu expresia:

— Vreau să zic, bine ai venit în Italia. Mă bucur foarte mult că ești aici.

— Howard?

— Bună, Sonia!

O tipă înaltă, cu un trup de gazelă, a pășit în cameră. Părea să fie cu doar câțiva ani mai în vârstă decât el și avea pielea de culoarea cafelei și șiruri de brățări de aur pe ambele brațe. Superbă. Și surprinzătoare.

— Lina, zise ea, pronunțându-mi numele cu mare atenție. Ai reușit. Cum au fost zborurile?

M-am mișcat de pe un picior pe altul. Avea cineva de gând să ne facă și nouă cunoștință?

— Bine. Ultimul însă a fost cam lung.

— Ne bucurăm așa de mult că ești aici, zise cu fața luminată de un zâmbet.

Urmă o clipă de tăcere. Într-un târziu, am făcut un prim pas în față:

— Și deci... tu ești soția lui Howard?

Howard și Sonia s-au privit scurt, după care s-au pus pe niște hohote, că aproape țipau.

Lina Emerson. Comediant de primă clasă.

Într-un final, Howard și-a recăpătat controlul:

— Lina, ea e Sonia. Este asistenta supraveghetorului de cimitir. Lucrează aici de dinaintea mea.

— Doar cu câteva luni înainte, a adăugat Sonia ștergându-și ochii de lacrimi. Howard întotdeauna mă prezintă de parcă aș fi un dinozaur. Am și eu casa tot aici, pe proprietatea asta, puțin mai aproape de memorial.

— Câți oameni locuiesc aici?

— Numai noi doi. Acum suntem trei, mi-a răspuns el.

— Și vreo patru mii de soldați, a adăugat Sonia rânjind.

A aruncat o privire spre Howard, iar eu mi-am întors capul și l-am surprins chiar în clipa în care-i făcea semn cu degetul la gât, să înceteze. Comunicare non-verbală. Super!

Zâmbetul Soniei a dispărut subit:

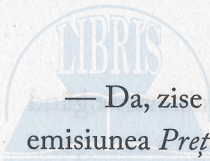
— Lina, ți-e foame. Am pregătit lasagna.

De aici venea mirosul ăla!

— Mi-e destul de foame, am recunoscut.

Puțin spus, însă.

— Perfect. Am pregătit specialitatea mea. Lasagna cu pâine cu extra usturoi.

— Da, zise Howard dând din braț precum o casnică de la emisiunea *Prețul Corect*. Te-ai decis să ne răsfeți.

— E o noapte specială, așa că m-am gândit să dau tot ce-i mai bun. Lina, probabil că vrei să te speli pe mâini mai întâi. Eu mă duc să aranjez masa, ne vedem în bucătărie.

Howard indică undeva de cealaltă parte a sufrageriei:

— Baia e acolo.

Am dat din cap, mi-am așezat rucsacul pe cel mai apropiat scaun și practic am zburat din cameră. Baia era o chestie minusculă, de-abia încăpeau în ea un vas de toaletă și o chiuvetă. Am dat drumul la apa caldă și am lăsat-o să ajungă cât de fiartă puteam suporta, după care am început să-mi scot aeroportul de pe mâini cu o bucată de săpun de pe marginea chiuvetei.

Cât îmi frecam mâinile m-am surprins în oglindă și am lăsat să-mi scape un geamăt. Arătam ca și cum fusesem târâtă prin trei fusuri orare. Ceea ce, să fiu sinceră, se și petrecuse. În mod normal aveam un ten bronzat, dar acum eram palidă-gălbuiie, cu cercuri întunecate sub ochi. Iar *părul*... Găsise în sfârșit o modalitate prin care să sfideze legile fizicii. Mi-am udat ambele mâini și am încercat să-mi netezesc buclele, dar gestul a părut să le încurajeze și mai mult. Într-un târziu, m-am resemnat. Și ce dacă arătam ca un arici care descoperise Red Bull-ul? Tații ar trebui să te accepte așa cum ești, corect?

De cealaltă parte a băii se făcură auzite acorduri muzicale, iar nervozitatea mea, ținută la stadiul de flamă, a ajuns un foc de artificii. Oare chiar aveam nevoie să mănânc cina asta? Mai bine m-aș fi ascuns prin vreo cameră cât timp încercam să pricep toată nebunia asta cu cimitirul. Sau cât nu pricepeam. Dar chiar atunci îmi chiorăi stomacul în semn de protest și, *of*, chiar trebuia să mănânc.

— Uite-o că a apărut, zise Howard ridicându-se în picioare când mă văzu intrând.

Aranjaseră o față de masă în carouri roșii și aproape că am recunoscut cântecul rock care venea de undeva de la un iPod din holul de la intrare. M-am prelins pe scaunul din față lor și apoi s-a așezat și Howard.

— Sper că-ți este foame. Sonia e o bucătăreasă desăvârșită, cred că și-a ratat cariera.

Acum, că nu mai eram doar noi doi, avea un aer mult mai relaxat.

Sonia strălucea de bucurie:

— Nici vorbă. Am fost menită să am o slujbă la memorial.

— Dar chiar arată bine.

Și prin „bine” am vrut să spun nemaipomenit. O tavă aburindă de lasagna stătea cuminte lângă un coș îndesat cu felii groase de pâine cu usturoi și alături se vedea un bol plin ochi cu un amestec de salată verde și roșii. A fost nevoie de toată voința din lume să mă abțin să nu mănânc direct din ele.

Sonia mi-a tăiat din lasagna și mi-a pus în mijlocul farfuriilor o bucată mare, pătrată și lipicioasă.

— Servește-te singură cu pâine și salată. *Buon appetito!*¹

— *Buon appetito*, se auzi și Howard, ca un ecou.

— *Buon appe...* ceva, am mormăit și eu.

De cum și-a primit fiecare porția, mi-am apucat furculița și am atacat lasagna. Bănuiam că arăt ca un mastodont sălbatic, dar, după o zi de mâncat numai hrana de prin avioane, nu mă mai puteam abține. Porțiile alea erau de-a dreptul miniaturale. Când am ieșit la suprafață să iau aer, i-am văzut pe Sonia și Howard fixându-mă; el, cu un aer aproape îngrozit.

¹ Poftă bună!